

Dr. Papp Lajos szívsebész : Elfelejtettünk ünnepelni

2013 október 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

A Kaposvári Egyetem professzor emeritusaként fordulok a jó szándékú emberekhez: egyetemi hallgatókhoz, oktatókhoz, a hallgatók szüleihez és nagyszüleihez. A 2011–12-es és a 2012–13-as egyetemi tanévnyitó ünnepségen az egyetem professzoraként vettem részt, az els?éves hallgatók, a gólyák ünnepélyes egyetemi belép?jén.

A tavalyi megnyitó meleg szeptemberi napra esett. A fülleszt? melegben az egyetem vezet?i: rektor, rektorhelyettesek, dékánok, Kaposvár város polgármestere, megyei elöljáróságok, az Oktatási Minisztérium prominensei foglaltak helyet a díszasztalnál. Az egyetemi vezet?k sötét ruhában, férfiak nyakkend?ben, az ünnepnek megfelel?en talárban (amely vastag, bársonyszer? anyagból készült) két órán keresztül izzadva, de láthatóan az ünnepséget nem zavarva fogadták az egyetemre belép?ket, azok szüleit és nagyszüleit. Az ünnepség rendkívül fegyelmezetten, szervezetten, kell? komolysággal zajlott. A m?vészeti kar hallgatói az alkalomnak megfelel?en ünnepi ruhába öltöztek, tartalmas, szép el?adást tartottak.

Az évnyitó utolsó jelent?s eseménye, amikor a karok dékánjai minden egyes hallgatóval kezet fogva egyetemi polgárokká fogadják az újonnan érkez?ket. El?ttem vonult el több száz fiatal. A rendkívüli melegben a csaknem ezer ember harminchét fokos teste a teremben lév? h?mérsékletet csak növelte.

A meleg ellenére az utolsó, a legünnepélyesebb aktusig jól éreztem magam. Majd kezdtek a hallgatók felsorakozni a dékáni kézfogáshoz. Zavarba jöttem. A kevés számú fiú ünnepl?ben, a lányok dönt? része strandöltözetben, mások otthonkának t?n? háziruhában jelentek meg. Strandpapucsban, kétrészes babydollban, feszül? rövidnadrágban, rongyos farmerben, helyenként a testet nem takaró öltözetben. Itt és ezen a ponton kell megkövetnem az egyetemi hallgatókat a szül?k és a nagyszül?k nevében, mert nem tanítottuk meg ?ket ünnepelni.

Nem tanítottuk meg ?ket arra, hogy mi a különbség az egyszer? hétköznapok és az ünnepek között. Nem tanítottuk meg arra, hogy hogyan tiszteljük meg egymást a mindennapokban és az ünnepeinken. Magyarul: nem neveltük ?ket. Sem a szüleik, sem a tanítóik. A feln?tté válás az érettségivel kezd?dik, érett emberként kell, hogy egyetemre kerüljenek. Lehet, hogy kínkeserves nehézségek árán tanítottuk, taníttattuk ?ket, de nem neveltünk.

Paraszti származású gyermekként falun n?ttem fel. Ünnep- és vasárnapokon a paraszti ház portáján mindenki sepert, és a háza el?tti utat takarította. Ünneplésre készültek. Mindannyian megmosdottak, a férfiak megberetválkoztak. Az asszonyok kora reggelt?l ünnepi ebédet f?ztek, majd felöltötték (sokszor egyetlen) ünnepi

ruhájukat. Tiszta testre tiszta ruhát. Ünnepl?ruhát. Ebben a ruhában mentek templomba, majd az ünnepl?ruhában ültek az ünnepi asztalhoz. A közös ebéd után sem vetették le ünnepi ruhájukat, beszélgettek, iszogattak, s ha a falunak volt közös polgári találkozása, akkor ebben a ruhában jelentek meg. Kilenc-tíz éves kis parasztgyerek voltam, aki a nyarat mindig kopaszon, egy szál klottgatyában töltötte.

Soha nem felejtem el azt a napot, amikor szüleimmel el?ször színházba mentem. Az ünnepi ruhámat kellett felhúzni. Szüleim is ünnepi ruhát öltöttek. A színházban, a gyönyör? pécsi színházban el?ször láttam a templomon kívül az arany csillogását, a süpped? fotelokat, székeket, az ünnepl?be öltözött embereket. Gyerekfejjel ekkor értettem meg, hogy nemcsak szakrális, hanem más ünnepek is vannak, amikor megtisztítjuk testünket, lelkünket, és ünnepl?be öltözünk. Nem a papot, a színészt, a templomot tiszteltük meg ünnepi öltözetünkkel, hanem önmagunkat. Rendet raktunk kívül és belül.

Ma, ha színházba vagy koncertre megyek, a széls?ségek kavalkádjába beleszédülök. A nagyestélyi egyszerre van jelen a rongyos farmerrel, a fodrászremekm?vek a zsíros, ápolatlan hajjal. A közös terekben az ápolatlan test kig?zölg? szaga keveredik a legdrágább francia parfümök illatával. A színházban nem a rendet, hanem a káoszt érzem.

Elfelejtettünk ünnepelni.

Hogyan taníthatnánk meg a rendre, az ünnepre gyermekeinket, ha mi is elfelejtettünk ünnepelni? Mi még abban a szerencsés helyzetben voltunk, hogy a nemzedékünket nemcsak tanították, hanem pedagógusok, nevel?k segítették a feln?tté válásban az emberi lét egyik legfontosabb elemére, a helyes viselkedésre, a helyes öltözékre, a testápolásra, az EMBERI életre. Nem csak a hétköznapjaink szürkék. Az ünnepeinket is szürkévé mostuk.

Ezek a b?nök nem gyermekeink b?nei. Ezek a b?nök mulasztással elkövetett b?nök, amelyeket anyák, apák, öregapák és öreganyák követtek el az elmúlt negyven–ötven évben.

Írásom kezdetén összefoglaltam az elmúlt év megnyitójának nekem fájdalmat okozó eseményét. Ezzel tudom szembeállítani az idei évnyitót, amikor a hallgatók ünnepi öltözetben jelentek meg. Az idén is volt miniszoknya, testre feszül? ruha, kivágott dekoltázs, de nem volt strandpapucs és szakadt farmer. Én megköszöntem a rektornak, a rektorhelyetteseknek ezt a napot, mert úgy éreztem, hogy valami elkezd?dött. Helyére kerültek a dolgok.

Ezért rendkívül fájdalmas számomra, hogy a fiatalok lázadását felhasználva ismét és ismét napi politikai acsarkodássá züllesztik a legnemesebb emberi értékeket.

Kéréssel fordulok a Kaposvári Egyetem hallgatóinak szüleihez, nagyszüleihez: meséljenek arról, hogy régen, az ? korukban hogyan ünnepeltek! Óvják meg gyermekeiket attól, hogy a bulvársajtó meztelen testüket ünneprontásra használja. Kérem az egyetem vezet?it és oktatóit, hogy legyenek türelemmel hallgatóik iránt. Nem meghátrálni kell, hanem megmagyarázni nekik a dolgok lényegét.

Szeretettel, de határozottan.

Papp Lajos

az MTA doktora, a Kaposvári - Egyetem professor emeritusa

www.magyarhirlap.hu

Ajánló